

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 22 kwietnia 2015 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanej A. B. kwoty 3.832,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 3.000,00 zł od dnia 26 marca 2015 r. do dnia zapłaty i kwoty 221,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty, kwoty 135,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 476,00 zł bez odsetek. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/wydruk z akt e-Sądu: pozew – k. 2-5/

Postanowieniem z dnia 8 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kutnie.

/wydruk z akt e-Sądu: postanowienie z dnia 8 maja 2015 r. – k. 6/

Pismem z dnia 5 sierpnia 2015 r., stosownie do zarządzenia Sądu powód złożył pełnomocnictwo wraz z odpisem oraz dokumenty wykazujące umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu powoda, podtrzymując żądania i twierdzenia wskazane w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z zawartej pomiędzy pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda firmą (...) Spółka z o.o. umowy pożyczki. Powód w wyniku cesji wierzytelności nabył od (...) Spółka z o.o. wszystkie wierzytelności, które stały się wymagalne. Dochodzona kwota obejmowała: 3.000,00 zł tytułem należności głównej będącej kwotą pożyczki udzielonej zgodnie z umową pożyczki nr (...), 476,00 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki liczonych zgodnie z Umową P. Odnawialnej V..pl w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od udzielonej pożyczki od dnia wymagalności, tj. od dnia 26.02.2014 r. do dnia 25.03.2015 r., 221,00 zł tytułem prowizji przy obsłudze pożyczki naliczonych zgodnie z warunkami Umowy P. Odnawialnej V..pl i 135,00 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych zgodnie z umową pożyczki nr (...).

/pismo powoda z dnia 5 sierpnia 2015 r. – k. 8, 9, pozew – k. 10-12./

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania w przedmiotowej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, postanowieniem z dnia 30 września 2015 r. Sąd skierował sprawę do postępowania zwykłego.

/postanowienie z dnia 30 września 2015 r. – k. 52/

Odpis pozwu został doręczony pozwanej. Pozwana nie stawiła się na rozprawie, nie zajęła stanowiska w sprawie.

/e-protokół rozprawy z dnia 8 marca 2016 r. – k. 55-55v./

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z o. o. w W. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczkobiorcom pożyczek w ramach odnawialnej linii pożyczki po spełnieniu przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie pożyczki odnawialnej (...).PL. (...) były zawierane na czas nieokreślony, w danej chwili pożyczkobiorca mógł mieć udzieloną tylko jedną pożyczkę. Warunkiem zawarcia umowy oraz udzielenia pożyczki było uprzednie utworzenie przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej i posiadanie przez pożyczkobiorcę aktywnego profilu klienta. Utworzenie profilu klienta na stronie internetowej było jednocześnie złożeniem wniosku o zawarcie umowy oraz pierwszego wniosku o pożyczkę. Po utworzeniu przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej, pożyczkobiorca był zobowiązany do dokonania przelewu ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy

(...) Spółka z o. o. kwoty 0,01 PLN tytułem opłaty rejestracyjnej. W tytule przelewu kwoty za opłatę rejestracyjną pożyczkobiorca wpisywał tekst zgodny z przesłanym komunikatem, w przypadku braku wpisania w tytule przelewu wskazanego tekstu proces rejestracyjny klienta nie mógł być zakończony. Po utworzeniu profilu klienta na stronie internetowej oraz po uregulowaniu wszelkich należności z tytułu pierwszej pożyczki, klient mógł składać kolejne wnioski o pożyczkę. Po wydaniu pozytywnej decyzji o udzieleniu pożyczki, pożyczkodawca bezzwłocznie, w terminie nie dłuższym niż 7 dni, przekazywał przelewem bankowym kwotę pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy. Za udzielenie pożyczki oraz w przypadku przedłużenia okresu spłaty pożyczki – za jego przedłużenie, pożyczkobiorca zobowiązywał się do zapłaty na rachunek bankowy pożyczkodawcy łącznej kwoty wszystkich odsetek, opłat i prowizji określonych w umowie lub warunkach pożyczki. Pożyczkobiorca zobowiązywał się do spłaty pożyczki w terminie spłaty pożyczki. Pożyczkobiorca, któremu została udzielona pożyczka miał prawo do przedłużenia okresu spłaty pożyczki, po wcześniejszym zapłaceniu, nie później niż w terminie spłaty pożyczki, prowizji za przedłużenie okresu spłaty pożyczki; spłata kwoty podstawowej pożyczki ulegała przedłużeniu po zapłacie tych należności. W przypadku przedłużenia okresu zwrotu pożyczki, pożyczkobiorca powinien podać następujący w tytule przelewu nr umowy pożyczki i informację o przedłużeniu okresu spłaty pożyczki zgodnie z komunikatem w e-mailu wysłanym do klienta niezwłocznie po zawarciu umowy. W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczania odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Zawiadomienia o istnieniu opóźnienia w spłacie pożyczki stanowiące wezwania do zapłaty miały być wysyłane przez pożyczkodawcę korespondencyjnie na adres korespondencyjny pożyczkobiorcy lub w formie SMS i email. Pożyczkobiorca był obciążany kosztami wezwania do zapłaty w następującej wysokości: 35 PLN za przesłanie pierwszego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 30 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki, 45 PLN za przesłanie drugiego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 60 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki, 55 PLN za przesłanie trzeciego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 90 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki.

/dowód: umowa pożyczki odnawialnej (...).PL – k. 14-18/

W dniu 27 maja 2013 r. A. B. przelała w dobro rachunku (...) Spółka z o. o. kwotę 0,01 zł, potwierdzając tym samym rejestrację i wyrażając zgodę na umowę pożyczki (...).PL nr (...).

/dowód: potwierdzenie przelewu z zaakceptowaniem warunków Umowy Pożyczki nr (...) – k. 13/

W dniu 6 września 2013 r. system informatyczny prowadzony przez (...) Spółka z o. o. wygenerował warunki umowy pożyczki (...).PL nr (...) dla pożyczkobiorcy A. B. na kwotę 350,00 zł, prowizja 40,00 zł, (...) 273,10 %, okres trwania pożyczki 30 dni, termin spłaty pożyczki 06.10.2013 r.

/dowód: warunki umowy pożyczki (...).PL – k. 19/

W dniu 13 listopada 2013 r. system informatyczny prowadzony przez (...) Spółka z o. o. wygenerował warunki umowy pożyczki (...).PL nr (...) dla pożyczkobiorcy A. B. na kwotę 850,00 zł, prowizja 89,00 zł, (...) 224,40 %, okres trwania pożyczki 30 dni, termin spłaty pożyczki 12.12.2013 r.

/dowód: warunki umowy pożyczki (...).PL – k. 20/

W dniu 14 listopada 2013 r. (...) Spółka z o. o. dokonała przelewu w dobro rachunku A. B. na kwotę 500,00 zł – tytułem kwoty dodatkowej umowy nr (...).

/dowód: potwierdzenie przelewu kwoty dodatkowej pożyczki – k. 26/

W dniu 12 grudnia 2013 r. system informatyczny prowadzony przez (...) Spółka z o. o. wygenerował warunki umowy pożyczki (...).PL nr (...) dla pożyczkobiorcy A. B. na kwotę 1.350,00 zł, prowizja 110,00 zł, (...) 332443075,20 %, okres trwania pożyczki 30 dni, termin spłaty pożyczki 12.12.2013 r.

/dowód: warunki umowy pożyczki (...).PL – k. 21/

W dniu 12 grudnia 2013 r. (...) Spółka z o. o. dokonała przelewu w dobro rachunku A. B. na kwotę 500,00 zł – tytułem kwoty dodatkowej umowy nr (...).

/dowód: potwierdzenie przelewu kwoty dodatkowej pożyczki – k. 27/

W dniu 13 grudnia 2013 r. system informatyczny prowadzony przez (...) Spółka z o. o. wygenerował warunki umowy pożyczki (...).PL nr (...) dla pożyczkobiorcy A. B. na kwotę 1.500,00 zł, prowizja 136,20 zł, (...) 658,50 %, okres trwania pożyczki 30 dni, termin spłaty pożyczki 11.01.2014 r.

/dowód: warunki umowy pożyczki (...).PL – k. 22/

W dniu 13 grudnia 2013 r. (...) Spółka z o. o. dokonała przelewu w dobro rachunku A. B. na kwotę 150,00 zł – tytułem kwoty dodatkowej umowy nr (...).

/dowód: potwierdzenie przelewu kwoty dodatkowej pożyczki – k. 28/

W dniu 16 grudnia 2013 r. system informatyczny prowadzony przez (...) Spółka z o. o. wygenerował warunki umowy pożyczki (...).PL nr (...) dla pożyczkobiorcy A. B. na kwotę 1.650,00 zł, prowizja 161,10 zł, (...) 763,70 %, okres trwania pożyczki 30 dni, termin spłaty pożyczki 11.01.2014 r.

/dowód: warunki umowy pożyczki (...).PL – k. 23/

W dniu 16 grudnia 2013 r. (...) Spółka z o. o. dokonała przelewu w dobro rachunku A. B. na kwotę 150,00 zł – tytułem kwoty dodatkowej umowy nr (...).

/dowód: potwierdzenie przelewu kwoty dodatkowej pożyczki – k. 29/

W dniu 25 grudnia 2013 r. system informatyczny prowadzony przez (...) Spółka z o. o. wygenerował warunki umowy pożyczki (...).PL nr (...) dla pożyczkobiorcy A. B. na kwotę 2.500,00 zł, prowizja 224,00 zł, (...) 363,10 %, okres trwania pożyczki 30 dni, termin spłaty pożyczki 11.01.2014 r.

/dowód: warunki umowy pożyczki (...).PL – k. 24/

W dniu 27 grudnia 2013 r. (...) Spółka z o. o. dokonała przelewu w dobro rachunku A. B. na kwotę 850,00 zł – tytułem kwoty dodatkowej umowy nr (...).

/dowód: potwierdzenie przelewu kwoty dodatkowej pożyczki – k. 30/

W dniu 24 lutego 2014 r. system informatyczny prowadzony przez (...) Spółka z o. o. wygenerował warunki umowy pożyczki (...).PL nr (...) dla pożyczkobiorcy A. B. na kwotę 3.000,00 zł, prowizja 221,00 zł, (...) 258626,60 %, okres trwania pożyczki 30 dni, termin spłaty pożyczki 26.02.2014 r.

/dowód: warunki umowy pożyczki (...).PL – k. 25/

W dniu 24 lutego 2014 r. (...) Spółka z o. o. dokonała przelewu w dobro rachunku A. B. na kwotę 500,00 zł – tytułem kwoty dodatkowej umowy nr (...).

/dowód: potwierdzenie przelewu kwoty dodatkowej pożyczki – k. 31/

W dniu 29 marca 2014 r. sporządzono kierowane do A. B. pismo – wezwanie do zapłaty z uwagi na zaleganie z wykonaniem postanowień umowy pożyczki nr (...), dotyczącej kwoty 3.298,00 zł, naliczono opłatę za wystawienie pierwszego wezwania do zapłaty w kwocie 35 zł. Brak potwierdzenia nadania lub doręczenia tego pisma.

/dowód: pierwsze wezwanie do zapłaty – k. 40/

W dniu 28 kwietnia 2014 r. sporządzono kierowane do A. B. pismo – wezwanie do zapłaty z uwagi na zaleganie z wykonaniem postanowień umowy pożyczki nr (...), dotyczącej kwoty 3.383,70 zł, naliczono opłatę za wystawienie drugiego wezwania do zapłaty w kwocie 45 zł. Brak potwierdzenia nadania lub doręczenia tego pisma.

/dowód: drugie wezwanie do zapłaty – k. 41/

W dniu 28 maja 2014 r. sporządzono kierowane do A. B. pismo – wezwanie do zapłaty z uwagi na zaleganie z wykonaniem postanowień umowy pożyczki nr (...), dotyczącej kwoty 3.480,80 zł, naliczono opłatę za wystawienie trzeciego wezwania do zapłaty w kwocie 55 zł. Brak potwierdzenia nadania lub doręczenia tego pisma.

/dowód: trzecie wezwanie do zapłaty – k. 42/

W dniu 10 lutego 2015 r. została zawarta umowa spółki jawnej pomiędzy (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W. a (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W. a (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W., w której strony stwierdziły, iż dla wspólnego prowadzenia działalności gospodarczej zawiązują spółkę jawną, która działać będzie pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W.. (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W. oraz (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W. wnieśli do spółki wkłady niepieniężne w postaci pakietów wierzytelności – list wierzytelności określonych w załącznikach nr 4 i 5. Na każdą wierzytelność określonych we wskazanych listach wierzytelności składał się kapitał niespłaconej kwoty pożyczki, opłaty za wykonane czynności windykacyjne oraz odsetki za opóźnienie od kwoty kapitału niespłaconych pożyczek oraz opłat windykacyjnych liczonych od dnia wymagalności zobowiązań. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. wniósł wkład pieniężny w wysokości 10.000 zł. Przedmiotem działalności nowopowstałej spółki miało być m.in. pozostała finansowa działalność usługowa, gdzie indziej niesklasyfikowana ((...) 64.99), pozostałe formy udzielania kredytów ((...) 64.92), pozostała działalność wspomagająca usługi finansowe, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych ((...) 66.19)

/dowód: umowa spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 r. – k. 32-35, oświadczenie o wniesieniu przez wspólnika wkładów – k. 35, lista wierzytelności (...) Spółka z o. o. wniesionych do spółki jawnej – k. 36-37/

W dniu 6 marca 2015 r. w W. pomiędzy (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W. a (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. została zawarta umowa przelewu, której przedmiotem miały być niesporne i wymagalne wierzytelności wynikające z umów pożyczek zawartych przez sprzedawcę z dłużnikami. Do umowy miał być załączony wykaz wierzytelności objętych umową, wykaz wierzytelności miał zawierać niezbędne dane umożliwiające prowadzenie windykacji, w szczególności numer pożyczki, kwotę prowizji, kwotę odsetek za opóźnienie i datę wymagalności świadczenia.

/dowód: umowa sprzedaży – k. 38-39/

Do A. B. skierowano z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. zawiadomienie o przelewie wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty.

/dowód: wezwanie do zapłaty – k. 43/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody.

Wprawdzie powód do pozwu dołączył ramową umowę pożyczki odnawialnej (...).PL, która pozwala poczynić ustalenia odnośnie zasad udzielania pożyczek pożyczkobiorcom w ramach prowadzonej przez (...) Spółka z o. o. działalności gospodarczej, jednakże analiza zapisów tej umowy oraz pozostałych dokumentów odnoszących się do wygenerowanych warunków pożyczki nr (...) oraz dokonanego przez pozwaną przelewu kwoty 0,01 PLN tytułem opłaty rejestracyjnej, nie dają podstaw do przyjęcia, że strony faktycznie łączyła umowa pożyczki nr (...). Należy bowiem zauważyć, że pozwana w tytule przelewu dokonanego w dobro rachunku (...) Spółka z o. o. zawarła tekst

„Potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki (...)PL (...)”, przelew ten nie odnosi się zatem do umowy pożyczki nr (...). Należy również zwrócić uwagę, iż w wydrukach komputerowych prezentujących warunki umowy pożyczki dla A. B. z dnia 6 września 2013 r., 13 listopada 2013 r., 12 grudnia 2013 r., 13 grudnia 2013 r., 16 grudnia 2013 r., 25 grudnia 2013 r. i 24 lutego 2014 r. także został wskazany jako numer pożyczki numer (...). Numer ten był wymagany do wpisywania w tytule spłaty pożyczki – w żadnym z dokumentów nie pojawił się natomiast numer pożyczki (...), który wpisała w tytule osoba będąca posiadaczem rachunku bankowego zarejestrowanego na A. B., z którego w dniu 27 maja 2013 r. został dokonany przelew kwoty 0,01 zł. W wydrukach komputerowych z warunkami pożyczki został również wpisany inny adres zamieszkania A. B. – ul. (...), (...)-(…) K., podczas gdy posiadacz wskazanego konta wskazał adres ul. (...), (...)-(…) K.. Należy zauważyć, iż wskazana w pozwie A. B. wyraziła zgodę na zawarcie z powodem umowy pożyczki nr (...) – z tytułu przelewu wykonanego w dniu 27 maja 2013 r., natomiast w żaden sposób z przedłożonych dokumentów nie wynikało, że osoba ta wyraziła zgodę na zawarcie umowy pożyczki (...), której to numer w żaden sposób nie koreluje z umową pożyczki będącej podstawą dochodzonego roszczenia. Według twierdzeń powoda przekazane kwoty składają się na jedną pożyczkę nr (...) o łącznej wartości 3.000,00 zł. Przedłożone przez powoda potwierdzenia dokonanych przelewów nie potwierdzają faktu przekazania pożyczkobiorcy takiej sumy. Według wygenerowanych przez pożyczkodawcę warunków umowy pożyczki pierwotna kwota pożyczki 350,00 zł miała zostać zwrócona do dnia 6.10.2013 r., dalsze przekazywane kwoty stanowiły kwoty dodatkowej pożyczki. W oparciu o twierdzenia powoda oraz przedłożone dokumenty nie sposób ustalić na jakich konkretnych warunkach były przekazywane pożyczkobiorcy kolejne kwoty, z jakim terminem zwrotu pożyczonej kwoty, czy dochodziło do przedłużania ustalonego okresu zwrotu pożyczki, że odbywało się to zgodnie z warunkami umowy pożyczki odnawialnej. Należy zauważyć, że zgodnie z postanowieniami umowy w danej chwili pożyczkobiorca mógł mieć udzieloną tylko jedną pożyczkę, pożyczkobiorca, któremu została udzielona pożyczka miał prawo do przedłużenia okresu spłaty pożyczki, po wcześniejszym zapłaceniu, nie później niż w terminie spłaty pożyczki, prowizji za przedłużenie okresu spłaty pożyczki; spłata kwoty podstawowej pożyczki ulegała przedłużeniu po zapłacie tych należności. Powód nie wykazał, że wskazane warunki zostały spełnione, powód nie przedłożył potwierdzenia złożenia kolejnych wniosków o udzielenie pożyczki, wygenerowane przez powoda warunki umowy pożyczki zawierają zasadnicze sprzeczności, np. warunki wygenerowane dnia 12.12.2013 r. odnośnie kwoty pożyczki 1.350,00 zł na okres 30 dni z terminem spłaty pożyczki dnia 12.12.2013 r., a zatem jeszcze tego samego dnia, czy warunki wygenerowane dnia 24.02.2014 r. odnośnie kwoty pożyczki 3.000,00 zł na okres 30 dni z terminem spłaty pożyczki dnia 26.02.2014 r., a zatem faktycznie na okres 2 dni. Twierdzenia powoda pozostają zatem w oczywistej sprzeczności z przedłożonym materiałem dowodowym, nie sposób poczynić jednoznacznych ustaleń odnośnie stosunku zobowiązaniowego jaki faktyczne łączył strony.

Należy ponadto zauważyć, że powód nie przedstawił dowodu doręczenia pozwanej żadnego z dołączonych do pozwu pism, a w świetle umowy zawiadomienia o istnieniu opóźnienia w spłacie pożyczki stanowiące wezwania do zapłaty miały być wysyłane przez pożyczkodawcę korespondencyjnie na adres korespondencyjny pożyczkobiorcy, wskazane w umowie opłaty z tego tytułu miały być zaliczane za przesłanie wezwania do zapłaty drogą pocztową.

Powód załączył wykaz wierzytelności mający dokumentować nabycie przez powoda wierzytelności przysługującej pożyczkodawcy (...) Spółka z o. o. względem pozwanej. Należy zauważyć, że dokument ten nie zawiera żadnego podpisu, ponadto jest sporządzony w sposób nieczytelny, w stopniu uniemożliwiającym miarodajne zapoznanie się z jego treścią.

Zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c. to na stronach spoczywa ciężar prowadzenia postępowania dowodowego dla stwierdzenia faktów, z których strony te wywodzą skutki prawne. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Nie ulega wątpliwości, iż to na powodzie spoczywał ciężar wykazania występowania wszystkich przesłanek wykazujących istnienie roszczenia pieniężnego i faktyczny zakres tego roszczenia. Nie ulega wątpliwości, iż pełnomocnik powoda w tym zakresie miał możliwość przytoczenia określonych twierdzeń oraz zgłoszenia stosownych wniosków dowodowych już w pozwie. Oczywistym jest, iż jeżeli strona nie zgłosiła twierdzeń i dowodów w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym, a w sprawie nie występują

okoliczności usprawiedliwiające późniejsze ich powołanie, to Sąd obowiązany jest pominąć te twierdzenia i wnioski dowodowe.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1-3 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Materiał dowodowy przedłożony przez stronę powodową nie pozwala uznać, iż powód wykazał zasadność roszczenia oraz z czego wywodzi kwoty dochodzone pozwem.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu mającego istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada skonkretyzowana w tym przepisie jest jasna – kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę przeciwną wywołuje ten skutek, że istotne dla sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości twierdzeń na innej podstawie. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, niepubl.). Wobec nie wykazania zgłoszonych twierdzeń, Sąd pomija te twierdzenia jako gołosłowne.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (przelew), wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.). Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest to, aby owa wierzytelność istniała, nadto aby cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać. Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, w tym także zarzut przedawnienia roszczenia (art. 513 § 1 k.c.).

Niewątpliwie powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób i w oparciu o jakie dokumenty określił wysokość dochodzonego roszczenia.

W niniejszej sprawie powód nie zdołał wykazać, z czego wynika kwota dochodzona pozwem, że wierzytelność we wskazanych kwotach faktycznie istnieje, a ponadto że powód posiada własną legitymację czynną do wystąpienia z przedmiotowym żądaniem zapłaty.

Występujące sprzeczności pomiędzy twierdzeniami wskazanymi w pozwie a przedłożonymi dokumentami odnośnie pożyczki nr (...), nie pozwalają Sądowi skutecznie dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, stwierdzić,

na jakiej podstawie została naliczona dochodzona należność, czy występowała podstawa do naliczania odsetek w umownej wysokości wskazanej przez powoda, a tym samym czy roszczenie strony powodowej jest zasadne.

Nie ulega wątpliwości, iż nie wystarczy zgłosić do Sądu żądanie zasądzenia odpowiedniej kwoty, ale trzeba to żądanie udowodnić, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Ponadto wskazać należy, iż będąca przedmiotem cesji wierzytelności należność wskazana przez powoda musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Z kolei dłużnik ma prawo skutecznie kwestionować zasadność oraz kwotę swego zadłużenia. W przeciwnym wypadku mogłoby dochodzić do różnorodnych nadużyć ze strony działających obecnie różnych podmiotów zajmujących się profesjonalnie skupem wierzytelności. Przerzucenie ciężaru dowodu na dłużnika będącego konsumentem, który nie dysponuje często dowodami wpłat, ani też nie wie, jaka jest dokładnie wysokość jego zadłużenia byłoby niewątpliwie niezasadne i w wielu wypadkach niewykonalne dla dłużnika.

Należy zauważyć, że pozwana jest konsumentem w rozumieniu przepisu art. 22¹ k.c., co zobowiązuje Sąd do dokonania oceny przedmiotowego roszczenia również w świetle przepisów o ochronie konsumentów, w tym szczególnie art. 385¹ – 385³ k.c.

W ocenie Sądu znaczna część żądania pozwu budzi poważne wątpliwości w świetle przepisów o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi. Przepis art. 385¹ § 1 k.c. stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Norma prawna zawarta w przepisie kolejnego paragrafu stanowi, że jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Z kolei przepis art. 385¹ § 3 k.c. stanowi, że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Natomiast przepis kolejnego paragrafu stanowi, że ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Zgodnie z przepisem art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Należy zauważyć, że analogiczne opłaty, jak wymienione w § 10 ust. 1 umowy, uznane zostały w wielu orzeczeniach Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za klauzule naruszające zbiorowe interesy konsumentów, czyli klauzule niedozwolone. Przykładowo wymienić można orzeczenia wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych UOKiK pod numerami 4090, (...), dotyczące opłat za wezwania do zapłaty, czy wypowiedzenia umowy. W konsekwencji także w niniejszej sprawie opłaty przewidziane w § 10 ust. 1 umowy należy uznać w świetle art. 385³ pkt 16-17 k.c. za klauzule niedozwolone. Zdaniem Sądu charakter opłat wskazanych w § 10 ust. 1 umowy wskazuje, że w istocie opłaty te traktowane są przez pożyczkodawcę jako kara umowna za nieterminową spłatę pożyczki przez pożyczkobiorcę. Opłaty te niewątpliwie pozostają w sprzeczności z regulacją art. 483 § 1 k.c. przewidującego karę umowną na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego. Zawierając wskazane ustalenie odnośnie zgody na obciążenie opłatami wskazanymi w § 10 ust. 1 umowy pożyczkodawca narzucił w istocie pożyczkobiorcy karę umowną za opóźnienie w spłacie pożyczki (świadczenia pieniężnego), przy określeniu bardzo krótkiego terminu spłaty udzielonej pożyczki, od której co do zasady wyrażonej w art. 481 § 1 k.c. mogą przysługiwać odsetki, a nie kara umowna. Naliczenie opłat za przesłanie pisemnych monitów zawierających wezwanie do zapłaty w związku z nieterminową spłatą pożyczki w wysokości kilkukrotności opłaty za przesyłkę poleconą, przy czym bez wskazania obowiązku przesłania takiego monitu przesyłką poleconą, podczas gdy koszt sporządzenia wezwania i nadania przesyłki może wynieść maksymalnie kilka złotych, należy uznać za nieekwiwalentne i niedozwolone. Powód wskazał w pozwie, że część dochodzonego roszczenia zawiera opłaty za monity kierowane do strony pozwanej, w ocenie Sądu opłaty te

stanowią klauzule niedozwolone, czyli nie są wiążące dla konsumenta (art. 385¹ § 1 k.c.). Ponadto powód nie wykazał, aby w ogóle przesłał wskazane wezwania do zapłaty na adres korespondencyjny pozwanej.

Należy zauważyć, że podobne regulacje zawarte są w Dyrektywie nr 93/13/ EWG, która wprowadza ochronę konsumentów przed nieuczciwymi postanowieniami umownymi. W wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 maja 2013 r. C-488/11 przyjęto, że „Art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on sądowi krajowemu, jeżeli stwierdził on nieuczciwy charakter postanowienia dotyczącego kary umownej w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, na ograniczenie się, do czego upoważnia go prawo krajowe, do obniżenia przewidzianej przez nie kwoty kary umownej obciążającej tego konsumenta, lecz zobowiązuje go do zwykłego niestosowania rzeczzonego postanowienia wobec konsumenta.” Wprawdzie w niniejszej sprawie wprost nie ma mowy o karze umownej, jednak opłaty windykacyjne wymienione w pozwie stanowią podobne obciążenie, co wymaga analogicznej oceny. W świetle przepisów o ochronie konsumentów wskazane powyżej opłaty za nieterminową spłatę pożyczki przez pożyczkobiorcę, należy uznać za nadużycie, bowiem powód nie wykazał, by faktycznie poniósł jakiegokolwiek wydatki z tego tytułu. Nie ulega wątpliwości, że zastrzeżony w umowie obowiązek poniesienia takich dodatkowych obciążeń, które nie odnoszą się do głównego świadczenia konsumenta, daje pożyczkodawcy dodatkowe nieuzasadnione i nieekwiwalentne świadczenie kosztem konsumenta. Wskazane postanowienia umowne jako nieuzgodnione indywidualnie z konsumentem, naruszają klauzulę dobrych obyczajów, w oparciu o wskazane powyżej przepisy nie wiążą zatem konsumenta.

Zgodnie z przepisem art. 339 k.p.c., o ile zaistnieją po temu przesłanki określone w § 1, sąd może wydać wyrok zaoczny przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie (§ 2). Wprowadzone przez ten przepis swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia jednak powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Lex nr 30397, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142).

Gospodarzem procesu cywilnego jest powód, który kierując do sądu określone żądanie ma obowiązek wykazać jego zasadność, w przypadku wyroku zaocznego wskazując jedynie wszelkie niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie. Nie czyniąc tego naraża się na negatywne konsekwencje procesowe.

W przedmiotowej sprawie, strona powodowa nie uczyniła zadość tym obowiązkom, a zatem w konsekwencji, wobec nie przytoczenia twierdzeń uzasadniających istnienie tytułu prawnego strony powodowej do żądania zapłaty, należało oddalić przedmiotowe powództwo w całości jako nieuzasadnione i nieudowodnione.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. w zw. z art. 340 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, jeżeli nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo nie składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, sąd wyda wyrok zaoczny.

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy Sąd wyrokiem zaocznym oddalił przedmiotowe powództwo.

Z./

1. Odnutować sporządzenie uzasadnienia [projekt sporządzony przez asystenta].
2. Odpis wyroku zaocznego wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda – adw. R. W..

Dnia 4.04.2016 r.